

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 856/2016-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 16. novembra 2016 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Ladislava Orosza (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ], zastúpenej OLEXOVA VASILISIN s. r. o., Gorkého 6, Bratislava, v mene ktorej koná advokát JUDr. Marcel Vasilišin LL.M., ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 16 Cob 263/2015 z 3. mája 2016, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ], o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 16. augusta 2016 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“, v citáciách aj „sťažovateľ“), zastúpenej OLEXOVA VASILISIN s. r. o., Gorkého 6, Bratislava, v mene ktorej koná advokát JUDr. Marcel

Vasilišin LL.M., ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne (ďalej aj „krajský súd“) sp. zn. 16 Cob 263/2015 z 3. mája 2016 (ďalej aj „napadnutý rozsudok“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľka bola v procesnom postavení žalobkyne účastníčkou konania vedeného Okresným súdom Trenčín (ďalej aj „okresný súd“) pod sp. zn. 38 Cb 1/2014, predmetom ktorého bola žaloba o zaplatenie sumy 6 000 € z titulu zmluvnej pokuty. Okresný súd rozsudkom č. k. 38 Cb 1/2014-127 z 5. februára 2015 (ďalej aj „rozsudok okresného súdu“) žalobu sťažovateľky zamietol. Proti rozsudku prvostupňového súdu podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom Krajský súd v Trenčíne rozhodol napadnutým rozsudkom sp. zn. 16 Cob 263/2015 z 3. mája 2016 tak, že rozsudok okresného súdu podľa v tom čase platného a účinného § 219 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku potvrdil.

Sťažovateľka namietané porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy odôvodňuje najmä takto:

„Predmetom tejto sťažnosti je rozsudok porušovateľa č. 16 Cob/263/2015 zo dňa 03. 05. 2016, doručený sťažovateľovi dňa 16. 06. 2016 v spore o zaplatenie zmluvnej pokuty proti [REDAKOVANÉ] ako odberateľovi piva od sťažovateľa. Dôvody zmluvnej pokuty neboli rozporované, len jej výška, pretože do zmluvy bola dopísaná rukou a vznikla otázka o vôli zmluvných strán. Žalovaný tvrdil, že jeho vôľou bola pokuta vo výške 0,- EUR a to zapísal rukou do zmluvy, naopak žalobca tvrdil, že suma bola za účasti a súhlasu oboch strán opravená na 1.200,- EUR.

V danom spore porušovateľ (Krajský súd v Trenčíne, pozn.) podľa sťažovateľa porušil právo na spravodlivý proces podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR tým, že pri vyvodzovaní záveru postupoval arbitrárne a podľa odôvodnenia vôbec nebral do úvahy výsledky vykonaného dokazovania v prospech žalobcu.

Vo vyjadrení zo dňa 22. 02. 2016 sťažovateľ dôsledne zhrnul argumentáciu a dôkazy, ktoré ju preukazujú, konkrétne nasledovne:

Manažér žalobcu a žalovaný sa stretli za účelom rokovania o zmluve. Je nesporné že v zmluve neboli vyplnené žiadne sumy. Obdobne je nesporné že manažér žalobcu nebol v tomto prípade oprávnený akýmkoľvek spôsobom zaviazať žalobcu. Žalovaný po prečítaní svojej verzie zmluvy, bez akejkoľvek dohody so žalobcom doplnil sumu zmluvnej pokuty: 0,- Eur a zmluvu následne podpísal (ako dôkaz uvádzame bod 2 výsluchu svedka [REDACTED] zo 17. 12. 2014). Manažér žalobcu následne o vyplnení pokút ešte na stretnutí kontaktoval nadriadeného formou konferenčného hovoru a tlmočil mu, že zmluvná pokuta je nevyhnutná. Suma zmluvnej pokuty bola potom bezprostredne dopísaná za prítomnosti žalovaného (obdobne bod 2 výsluchu svedka [REDACTED] zo 17. 12. 2014). Žalovaný následne dovolil, aby takto upravený návrh zmluvy prešiel z jeho dispozície na podpis druhej strany (bod 3 výsluchu svedka [REDACTED] zo 17. 12. 2014). Zmluvu záverom podpísal aj štatutár žalobcu.

Uvedená argumentácia bola úplne základným zhrnutím celého procesného postoja sťažovateľa, ktorý drží od podania žaloby v celom konaní. Už na prvý pohľad je zrejmé, že je v konaní relevantná.

Porušovateľ sa napriek tomu s ňou nijak v rozsudku nevyporiadal, a teda nezdôvodnil svoje rozhodnutie z dostupného právneho a skutkového hľadiska. Nevyvážil tak svoje ústavné oprávnenie rozhodovať o právach iného náležitým popisom dôvodov, pre ktoré tak rozhodol, čím jeho záver nemôže byť legitímny.“

Na základe argumentácie uvedenej v sťažnosti sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd takto rozhodol:

„1. Krajský súd v Trenčíne rozsudkom č. 16 Cob/263/2015 zo dňa 03. 05. 2016 porušil právo sťažovateľa na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

2. Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje rozsudok Krajského súdu v Trenčíne č. 16 Cob/263/2015 zo dňa 03. 05. 2016 a vracia mu vec na ďalšie konanie.

3. Ústavný súd Slovenskej republiky sťažovateľovi priznáva náhradu trov právneho zastúpenia v sume 363,79 EUR...“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovateľka namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy napadnutým rozsudkom krajského súdu.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Ústavný súd v rámci predbežného prerokovania preskúmal, či sťažnosť sťažovateľky obsahuje všeobecné a osobitné náležitosti predpísané zákonom o ústavnom súde (§ 20

a § 50) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Podľa sťažovateľky porušenie jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v nedostatočnom odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, v ktorom sa odvolací súd podľa jeho názoru riadne nevysporiadal s jej argumentáciou a „*nezdôvodnil svoje rozhodnutie z dostupného právneho a skutkového hľadiska*“.

Ústavný súd v súlade so svojou konštantnou judikatúrou v prvom rade zdôrazňuje, že vo veciach, ktoré patria do právomoci všeobecných súdov, nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou (II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, IV. ÚS 339/2013). Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02).

Vo vzťahu k argumentácii sťažovateľky týkajúcej sa namietaného nedostatku odôvodnenia napadnutého rozsudku ústavný súd poukazuje na svoju ustálenú judikatúru,

z ktorej vyplýva, že súčasťou obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia (napr. IV. ÚS 115/03, II. ÚS 209/04, III. ÚS 95/06), t. j. na také odôvodnenie, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového, ale aj odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (napr. IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04, III. ÚS 25/06).

Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu z hľadiska jeho ústavnej konformity v sťažovateľkou vymedzenom rámci základného práva na súdnu ochranu, pričom vzal do úvahy aj podstatnú časť obsahu rozsudku okresného súdu uvedenú v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, keďže rozhodnutie prvostupňového súdu a rozhodnutie odvolacieho súdu tvoria z hľadiska predmetu požadovanej ústavnej ochrany jeden celok (m. m. napr. II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08).

Krajský súd v napadnutom rozsudku, poukazujúc na podstatné dôvody rozhodnutia okresného súdu, uviedol:

„Okresný súd Trenčín rozsudkom č. k. 38 Cb/1/2014-127 zo dňa 5. februára 2015 zamietol žalobu o zaplatenie zmluvnej pokuty 6.000 Eur...

Na základe vykonaného dokazovania a aplikáciou príslušných zákonných ustanovení § 1, § 261 ods. 1, § 269 ods. 2 Obchodného zákonníka, § 34, § 35 ods. 1 a § 544 ods. 2 Občianskeho zákonníka dospel súd prvého stupňa k záveru, že podaná žaloba nie je dôvodná. Súd prvého stupňa dokazovanie zameral na zistenie skutočnosti, či zmluvná pokuta, ktorej sa žalobca v konaní domáha, bola medzi účastníkmi dojednaná platne, keďže platnosť jej dojednania bola medzi účastníkmi sporná. Žalobca tvrdil, že účastníci si dohodli zmluvnú pokutu vo výške 1.200 Eur, za to ktoré porušenie povinnosti vyplývajúcej

zo zmluvy, pričom žalovaný tvrdil, že so zmluvnou pokutou nesúhlasil a svoj nesúhlas prejavil tým, že pri vypisovaní Zmluvy vpísal do časti 8.3. Zmluvy prečiarknutú nulu. Toto tvrdenie žalovaného bolo súdu preukázané Zmluvou 1 a Zmluvou 2 ako aj výpoveďou svedka, ktorý vypovedal, že žalovaný nesúhlasil so zmluvnou pokutou a vpísal do zmluvy prečiarknutú nulu. Takisto výpoveďou žalovaného ale najmä svedka mal súd preukázané, že suma 1.200 Eur bola do časti 8.3. Zmluvy vpísaná inou osobou ako žalovaným a to až po podpise Zmluvy žalovaným a po tom, ako žalovaný v Zmluve vyplnil výšku zmluvnej pokuty 0. Výpoveďou svedka bolo preukázané, že Zmluva v čase, keď ju podpisoval žalovaný, obsahovala v časti 8.3. výšku zmluvnej pokuty 0, z čoho jednoznačne vyplýva, že žalovaný neprejavil vôľu byť viazaný zmluvnou pokutou v inej výške, ako vo výške nula, teda nesúhlasil so zmluvnou pokutou a teda nemohlo platne dôjsť k dohode o zmluvnej pokute vo výške 1.200 Eur. Dokonca i sám právny zástupca žalobcu na pojednávaní uviedol, že suma 1.200 Eur bola do Zmluvy vpísaná až po jej podpise žalovaným. Žalobca nepreukázal, že žalovaný súhlasil so zmluvnou pokutou vo výške 1.200 Eur, teda neunesol dôkazné bremeno ohľadne svojho tvrdenia, že medzi účastníkmi došlo k dohode o zmluvnej pokute vo výške 1.200 Eur. Žalobca nepreukázal, že žalovaný prejavil vôľu byť viazaný zmluvnou pokutou a to vo výške 1.200 Eur. Výpovedi žalovaného i svedka zodpovedajú rovnopisy Zmluvy 1 a 2, teda rovnopis Zmluvy (kópie) predloženej žalobcom spolu so žalobou ako aj rovnopis Zmluvy 2 (kópie) predloženej žalovaným na pojednávaní. V oboch týchto rovnopisoch sa v časti 8.3. nachádzajú vpísané prečiarknuté nuly, čo zodpovedá výpovedi žalovaného i svedka. Žalovaný potvrdil, že prečiarknuté nuly v týchto dvoch rovnopisoch vypísal on sám a takisto svedok vypovedal, že žalovaný vpísal do Zmluvy prečiarknuté nuly, nakoľko nesúhlasil so zmluvnou pokutou, pričom sa vypisovali dva rovnopisy, ktoré by mali byť identické. Takisto svedok [REDACTED] potvrdil, že sumu 1.200 Eur číslom vpísal do Zmluvy 1 (ktorá bola obsiahnutá v súdnom spise v čase jeho výsluchu) on sám. Pri porovnaní písma číslice 1.200 v bode 8.3. Zmluvy 1 (o ktorej sa svedok vyjadril, že je jeho písmo) a Zmluvy 3 (originál predložený právnym zástupcom žalobcu na pojednávaní) je zrejmé, že sa nejedná o vypísanie číslice 1.200 tou istou osobou, teda že sumu 1.200 číslom v Zmluve 3 nevypísal svedok [REDACTED] nakoľko ide o úplne iné písmo, čo je viditeľné voľným okom laika. Žalobca predložil Zmluvu 3 na pojednávaní, v ktorej časti 8.3. je vpísaná len suma 1.200 Eur slovom i číslom (bez prečiarknutej nuly), pričom táto Zmluva nekorešponduje s ostatnými v konaní

vykonanými dôkazmi (výpoveďou žalovaného ani svedka, ktorý vypovedal, že žalovaný vpísal do Zmluvy prečiarknuté nuly, boli vyhotovené dva rovnopisy, ktoré by mali byť identické). Takisto tvrdenie žalobcu, že sumu 1.200 Eur v Zmluve 3 vypísal svedok [REDACTED] je nutné považovať za zavádzajúce a špekulatívne, keďže porovnaním písma číslice 1.200 v Zmluve 1 (ktorú vypísal svedok) a v Zmluve 3 je zrejmé, že v Zmluve 3 je v časti 8.3. úplne iné písmo, ako má svedok [REDACTED] v časti 8.3. Zmluvy 1. Žalobca na preukázanie svojich tvrdení v konaní predložil Zmluvu 3, pričom však nevedel nielen jednoznačne uviesť ale ani preukázať, ktorou osobou bola časť 8.3. vyplnená. Očividne sa nejedná o písmo svedka [REDACTED] a žalovaný takisto poprel, že by sa jednalo o jeho písmo. Súd nemal dôvod pochybovať o tom, že žalovaný nevypísal bod 8.3. Zmluvy 3, nakoľko toto písmo nezodpovedá písmu žalovaného (čo je viditeľné voľným okom laika pri zameraní sa na číslicu 2), ktorý vlastnou rukou vypísal Prílohu č. 2 (predložená žalovaným spolu so Zmluvou 2 na pojednávaní), pričom skutočnosť, že Prílohu č. 2 K zmluve 2 vlastnoručne vypísal žalovaný, žalobca resp. jeho právny zástupca v konaní nerozporoval. Takisto právny zástupca žalobcu ani netvrdil, že by táto suma v Zmluve 3 mala byť vypísaná žalovaným. Súd poukazuje, že tvrdenie právneho zástupcu žalobcu, že výšku zmluvnej pokuty 1200 mohol do Zmluvy 1 vpísať i žalovaný, je nutné vyhodnotiť len ako čisto špekulatívne, tendenčné, nakoľko sám svedok [REDACTED] potvrdil, že sa jedná o jeho písmo, teda že výšku zmluvnej pokuty 1200 Eur číslom do Zmluvy 1 vpísal on sám, nie žalovaný. Vzhľadom na to, že skutočnosti tvrdené ohľadne Zmluvy 3 a z nej vyplývajúce skutočnosti vôbec nekorešpondujú s ostatnými vykonanými dôkazmi, súd vyhodnotil túto Zmluvu ako nehodnovernú, pričom po zameraní sa na časový odstup oznámenia existencie Zmluvy 3 od začatia konania je možné, že táto bola až dodatočne vyhotovená a že teda nejde o jeden z rovnopisov Zmluvy, ktorá mala byť podpísaná žalovaným dňa 15. 04. 2011. Súd za hodnoverný považoval rovnopis Zmluvy 1, ktorá bola doručená so žalobou a titulom ktorej si žalobca uplatnil svoj nárok a rovnopis Zmluvy 2, keďže z výpovede žalovaného mal súd preukázané, že tomuto bol žalobcom doručený rovnopis Zmluvy 2 ešte pred začatím súdneho konania, čo žalobca resp. jeho právny zástupca ani v konaní nerozporoval a takisto v konaní nebola sporná ani existencia resp. pravosť rovnopisu Zmluvy 2. Uvedené dva rovnopisy Zmluvy 1 a 2 boli účastníkom známe od začiatku súdneho konania a teda ohľadne týchto nevyvstala žiadna pochybnosť, že by jeden z týchto rovnopisov mohol byť až

dodatočne vyhotovený. V konaní ohľadne rovnopisu Zmluvy 1 ani 2 nepadla žiadna námietka, tvrdenie s takýmto obsahom. Takisto súd zdôrazňuje, že skutočnosti obsiahnuté v Zmluve 1 a 2 korešpondujú s ďalšími v konaní vykonanými dôkazmi. Čo sa týka Zmluvy 3, je nutné mať na zreteli, že tento rovnopis sa objavil v konaní až na pojednávaní, o tejto verzii nemal žalovaný žiadnu vedomosť, existencia tejto Zmluvy resp. jej pravosť bola v konaní medzi účastníkmi sporná a jej časť 8.3. nekorešponduje so skutočnosťami, ktoré vyplynuli z iných v konaní vykonaných dôkazov. Žalobca nepreukázal, že práve táto Zmluva 3, ktorá predložil až na pojednávaní (a o ktorej sa nezmienil ani pri jednom z troch výsluchov svedka [REDAKOVANÉ] je jednou z rovnopisu Zmlúv, ktoré mali byť podpísané žalovaným dňa 15.04.2011 za prítomnosti svedka [REDAKOVANÉ]. Preto touto Zmluvou súdu nepreukázal uzavretie dohody o zmluvnej pokute vo výške 1200 Eur ako tvrdil. Ostatné účastníkmi konania navrhnuté dôkazy súd prvého stupňa nevykonal, nakoľko ich vykonanie považoval za nehospodárne a pre rozhodnutie veci nepodstatné a nadbytočné, keďže už z takto vykonaného dokazovania nebolo preukázané, že medzi účastníkmi došlo k dohode o zmluvnej pokute, pričom vykonaním ostatných navrhnutých dôkazov mali byť preukázané porušenia povinností účastníkmi záväzkového vzťahu, nie platnosť/neplatnosť dohody o zmluvnej pokute.“

Rozhodnutie o odvolaní sťažovateľky proti rozsudku okresného súdu odôvodnil krajský súd v relevantnej časti napadnutého rozsudku najmä takto:

„Preskúmaním obsahu spisu odvolací súd zistil, že súd prvého stupňa vykonal dokazovanie dostatočným spôsobom, dôkazy vyhodnotil v súlade so zásadami uvedenými v § 132 O. s. p. a zo zisteného skutkového stavu vyvodil správny právny záver, keď s poukazom na citované zákonné ustanovenia žalobu o zaplatenie zmluvnej pokuty zamietol.

Predmetom preskúmacieho oprávnenia odvolacieho súdu viazaného rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 O. s. p.) bola otázka platnosti alebo neplatnosti dohody o zmluvnej pokute ako súčasť Zmluvy o obchodnej spolupráci zo dňa 15. 04. 2011.

Žalobca a žalovaný uzavreli dňa 15. 04. 2011 Zmluvu o obchodnej spolupráci, predmetom ktorej bol predaj piva distribuovaného žalobcom v množstve a za podmienok stanovených v tejto zmluve a Prílohe č. 1 k zmluve. V zmluve v čl. VIII. bod 8.3 je uvedený záväzok žalovaného zaplatiť zmluvnú pokutu v prípade podstatného porušenia Zmluvy

uvedeného najmä v bode 8.2. V zmluve predloženej žalobcom k žalobe zo dňa 19. 09. 2013 doručenej súdu dňa 24. 09. 2013 (súdom prvého stupňa označovaná ako Zmluva 1) bola výška zmluvnej pokuty v bode 8.3 uvedená ako prečiarknutá nula Ø a vpísaná suma 1.200,- a takisto v časti 8.3. určenej pre vypísanie sumy slovom je napísaná prečiarknutá nula Ø, ktorá je zakomponovaná do slova tisícdvØsto. V zmluve predloženej žalovaným na pojednávaní (súdom prvého stupňa označovaná ako Zmluva 2) bola výška zmluvnej pokuty v bode 8.3 uvedená ako prečiarknutá nula Ø a vpísaná suma 1.200,- a takisto v časti 8.3. určenej pre vypísanie sumy slovom je napísaná prečiarknutá nula Ø, ktorá je zakomponovaná do slova tisícdvØsto, rovnako ako to je v Zmluve 1. V zmluve predloženej právnym zástupcom žalobcu na pojednávaní (súdom prvého stupňa označovaná ako Zmluva 3) bola výška zmluvnej pokuty v bode 8.3 uvedená len suma 1.200,- a suma slovom je napísaná tisícvesto. Na každom liste každej z predložených Zmlúv sa v pravom dolnom rohu nachádza podpis osoby. Pri porovnaní podpisov na str. 4 všetkých predložených Zmlúv sa podpisy na Zmluve 1 a Zmluve 2 (fotokópie) voľným okom javia rovnaké, pričom na str. 4 Zmluve 3 (originál) sa podpis síce javí ako rovnaký, ale odvolací súd zdôrazňuje, že podpis na Zmluve 3, ktorá by mala byť originálom je na začiatku nejasný, prerušovaný, akoby pero, ktorým bol podpis vyhotovovaný zle písalo, pričom na Zmluve 1 a Zmluve 2, ktoré sú fotokópiou je začiatok podpisu jasne prefotený. Zmluva 1 bola predložená súdu vo fotokópii priamo žalobcom, pričom sa nezhoduje s originálom, ktorý predložil tiež žalobca. Odvolaciemu súdu pri vyhodnocovaní predložených dôkazov sa javí originál zmluvy označovanej súdom prvého stupňa ako Zmluva 3 predloženej žalobcom až dňa 05. 02.2 015, že bolo do tejto listiny zasahované a to konkrétne na str. 4 Zmluvy 3. Odvolací súd na posúdenie týchto skutočností nepotreboval odborné znalosti, ktoré môže posúdiť len znalec. Tieto skutočnosti boli voľným okom nepochybne zistiteľné. Pri porovnaní podpisov (pričom odvolací súd nenahrádzal funkciu znalca) na str. 5 Zmluvy 1, a Zmluvy 3 je voľným okom viditeľné, že podpis žalobcu pretína rovnaké písmená v uvedenom mene žalobcu ako aj v pečiatke žalobcu. Podpis žalobcu na str. 5 Zmluvy 2 pretína úplne iné písmená či už samotného textu alebo odtlačku pečiatky. Zmluva 1 predložená žalobcom a Zmluva 3 predložená tiež žalobcom sa nezhodujú, pričom by malo ísť o originál a jeho fotokópiu. Pokiaľ by nebola Zmluva 1 fotokópiou Zmluvy 3 tak k tomu odvolací súd uvádza, že je nepravdepodobné a nemožné, že akákoľvek osoba sa na dve zmluvy podpíše úplne rovnako

z pohľadu toho, ako podpis pretína písmená, cez ktoré prechádza (čo dokazuje predložená Zmluva 2). Z tohto dôvodu sa javí originál zmluvy, ktorý predložil právny zástupca žalobcu až na poslednom pojednávaní ako nedôveryhodný doklad, ktorý aj napriek tomu, že ide o originál vykazuje znaky, že s ním bolo manipulované po podpise zmluvných strán. Pravosť tohto dokladu bola týmto spochybnená.

Zmluvná pokuta je zabezpečovacím inštitútom záväzkových právnych vzťahov. Plní funkciu preventívnu, reparačnú (je paušalizovanou náhradou škody) a sankčnú. Právna úprava inštitútu zmluvnej pokuty sa nachádza v Občianskom aj v Obchodnom zákonníku. Zmluvná pokuta musí byť zmluvnými stranami dohodnutá vždy písomne. Absencia písomnej formy dohody o zmluvnej pokute má za následok neplatnosť takejto dohody. Tieto skutočnosti však nemajú za následok nesprávne rozhodnutie súdu prvého stupňa, ktoré by vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia, nakoľko primáme svoje rozhodnutie o zamietnutí zmluvnej pokuty založil súd prvého stupňa na nedostatku zákonom stanovenej náležitosti a to písomnej formy dohody.

Odvolačí súd konštatuje, že dokazovaním vykonaným pred súdom prvého stupňa, nebol preukázaný právny základ žalobcom uplatneného nároku na zaplatenie zmluvnej pokuty. Súd prvého stupňa správne skonštatoval, že dohoda o zmluvnej pokute medzi účastníkmi nebola dojednaná. Uvedené dva rovnopisy Zmluvy 1 a Zmluvy 2 boli účastníkom známe od začiatku súdneho konania a teda ohľadne týchto nevyvstala žiadna pochybnosť, že by jeden z týchto rovnopisov mohol byť až dodatočne vyhotovený, tieto doklady sa zhodujú a ich pravosť nikto nenamietal.

Zmluvná pokuta musí byť dojednaná iba písomne a túto skutočnosť žalobca nepreukázal. Dôkazné bremeno o tom, že zmluvná pokuta bola dojednaná v písomnej forme je na žalobcovi.

... Žalobca predložil v priebehu odvolacieho konania nové dôkazy na podporu svojich tvrdení o uzavretí dohody o zmluvnej pokute. Odvolačí súd dospel k záveru, že skutočnosti a dôkazy predložené spolu s podaním zo dňa 27. 05. 2015 (týkajúce sa obchodnej praxe sťažovateľky pri dojednávaní zmluvnej pokuty s inými obchodnými partnermi, pozn.) nie je možné vziať do úvahy a prihliadnuť na ne. Je nepochybné, že žalobca uvedené skutočnosti a dôkazy mohol uplatniť v konaní pred súdom prvého stupňa, avšak ich neuplatnil, preto odvolačí súd na ne neprihliadol a vecne sa nimi nezaoberal,

keďže pre taký postup nezistil splnenie podmienok predpokladaných v ust. § 205a ods. 1 písm. a) až d) O. s. p.

Ani v odvolacom konaní žalobca neuviedol žiadne tvrdenia, ktorými sa súd prvého stupňa nebol zaoberal a riadne ich neodôvodnil. Odvolací súd konštatuje, že súd prvého stupňa na základe vykonaného dokazovania dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec správne právne posúdil, preto napadnutý rozsudok podľa § 219 ods. 1, 2 O. s. p. ako vecne správny potvrdil, pričom v podrobnostiach odkazuje na jeho odôvodnenie. “

Po preskúmaní sťažnosti, ako aj dokumentácie k nej priloženej, vychádzajúc najmä z odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu, ktorého podstatný obsah je citovaný, ústavný súd konštatuje, že sťažovateľkou napadnutý rozsudok Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 16 Cob 263/2015 z 3. mája 2016 zjavne nie je neodôvodnený, svojvoľný alebo arbitrárny. Krajský súd v označenom rozsudku náležitým a ústavne konformným spôsobom objasnil, prečo považoval rozhodnutie prvostupňového súdu za zákonné a jeho skutkové a právne závery za správne.

Napadnutý rozsudok krajského súdu podľa názoru ústavného súdu poskytuje ucelené a logické zdôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu o potvrdení rozsudku okresného súdu, ktorý z dôvodu neunesenia dôkazného bremena sťažovateľkou ako žalobkyňou jej žalobu zamietol. K podstate námietok sťažovateľky, že krajský súd sa vo svojom rozhodnutí nevysporiadal s jej argumentáciou týkajúcou sa uskutočneného konferenčného hovoru, pri ktorom mala byť zmluvná pokuta podľa nej dohodnutá, ústavný súd uvádza, že podľa jeho názoru skutkové a právne závery okresného súdu, potvrdené napadnutým rozsudkom krajského súdu v sebe zahŕňajú odpoveď aj na sťažovateľkou poukazované skutočnosti, ktoré v okolnostiach posudzovanej veci nie sú spôsobilé spochybniť z vykonaného dokazovania vyplývajúci odôvodnený záver okresného súdu o tom, že medzi sťažovateľkou a žalovaným nedošlo k platnému uzavretiu dohody o zmluvnej pokute. Ústavný súd v tejto súvislosti tiež poukazuje na to, že krajský súd nad rámec odôvodnenia rozhodnutia okresného súdu doplnil hodnotenie skutkového stavu ustáleného v prvostupňovom konaní aj o vlastnú argumentáciu, ktorá taktiež vyúsťuje do záveru o nepreukázaní právneho základu sťažovateľkou uplatneného žalobného nároku.

V nadväznosti na uvedené ústavný súd poukazuje na svoj už opakovane vyslovený právny názor, že obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania. Podstatou je, aby postup súdu bol v súlade so zákonom, aby bol ústavne konformný a aby jeho rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné a bez znakov arbitrárnosti. Ak to tak je, ústavný súd nemá dôvod zasahovať do postupu a rozhodnutí všeobecných súdov, a tak vyslovovať porušenie základných práv (m. m. napr. I. ÚS 50/04, III. ÚS 162/05).

Na základe uvedených skutočností dospel ústavný súd k záveru, že napadnutý rozsudok krajského súdu nevykazuje také ústavne relevantné nedostatky, ktoré by po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie mohli reálne viesť k vysloveniu porušenia označeného základného práva sťažovateľky, a preto sťažnosť sťažovateľky na predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľky.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. novembra 2016